

MARCELA SOUKOPOVÁ

Boží slza

PROJDI FANTASY SVĚTEM S MALOU ANIČKOU

 KNIHY.CZ

MARCELA SOUKOPOVÁ

Boží slza

1. vydání

vydáno v říjnu 2018 jako 76. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-113-8 (epub)

ISBN 978-80-7570-114-5 (mobi)

ISBN 978-80-7570-115-2 (pdf)

Zlaté ruce	4
Nouzov	10
Noví přátelé.....	17
Země obrů	26
Lékárník	31
Kouzelná země v létajícím balónku.....	39
Návštěva mocného čaroděje X.....	49
První úkol: náhrdelník královny Emertysis	55
Druhý úkol: sluneční brána.....	62
Poslední úkol: vládce pekel Thyoval	66
Duhový pták.....	73
Houbová země	79
Jedové houbičky.....	83
Útěk.....	88
Kouzelný šátek.....	92
Strom Jiskerník	97
Zrcadlo	103
Honzův návrat.....	107
U maminky.....	112

ZLATÉ RUCE

Jednoho dne se pán Bůh procházel po svém nebeském království a byl nanejvýš spokojen. Vše klapalo, jako na drátkách. Přesně takto jsem si to vždy představoval, pomyslel si. Vše je tak, jak má být. Nebe je čist'ouké, vše je na svém místě, andílci pilně pracují. Čistí každý obláček od šmouh a poctivě leští slunci jeho zlaté paprsky. Pečují o duše zemřelých a starají se, aby jim v ráji nic nechybělo. Ani nebeská pošta se nemá za co stydět, všechny žádosti a prosby jsou vždy včas a řádně vyřízeny. Bůh naznal, že má právo na trochu toho odpočinku a usadil se ve svém oblíbeném houpacím křesle. Anděl Bonifác přinesl jeho oblíbenou fajfku s voňavým tabákem. Bůh se chvíli spokojeně pohupoval. Netrvalo dlouho a víčka mu ztěžkla únavou. Na malou chvíli usnul. Náhle ho něco vytrhlo ze sladkého snění. Někdo jej chytil za jeho běloskvoucí vousy. To byl anděl Bonifác.

„Proč mě budíš?“ rozkřikl se, rozzlobeně Bůh na anděla. „Právě jsem si na chvíli zdříml, to mě musíš neustále vyrušovat? No, co tak hrozného se stalo, že mne tak neurvale taháš za vousy?“ „Pane můj, nezlobte se, já bych Vás nebudil, ale zvoní náš zvon Poplašňák, cožpak jej neslyšíte?“ podívoval se tomu anděl. Tento nebeský zvon je nesmírně vzácný. Je to jedinečné zařízení v nebeském království. Je celý z nebeského zlata, které andílci nasbírali ze slunečních paprsků. Visí hned u vstupní brány do ráje. Vždy, když se na Zemi dějí nepravosti, zvoní do všech stran. To se pak začnou dít věci! Andílci splašeně pobíhají po nebi a neví, co mají udělat jako první. Jestli zaletět za tou či onou hříšnou dušičku a pokusit se ji napravit, nebo jestli mají plnit své úkoly, jako obvykle, kterých jim stále přibývá. Nu, nemají to lehké ty běloučké bytosti. „Pane, na Zemi je boží dopuštění! Sám se podívejte!“ křičel samým rozrušením anděl Bonifác. Bůh povstal ze svého křesla a mávnutím ruky rozhrnul bílá oblaka, aby odkryl nebeské

zrcadlo, ve kterém se odráží vše, co se právě na Zemi děje. Když do něj nahlédl, byl velmi překvapen z toho, co v něm spatřil. Lidé byli zlí a lakomí. Bez ustání se hádali a nikdo neměl nikoho rád. Všude se šířila jen zloba a nenávist, jako nějaká nemoc, co zanedlouho pohltní snad celý svět. Nejhorším místem ze všech byla vesnice Nouzov. Pravda, má zvláštní název, pomyslíte si. Ale to je právě proto, že je to místo, kde se nikomu a ničemu nedaří. Lidé, co do této vesnice přichází, zde většinou setrvávají jen pár dnů. Rychle pochopí, co je to za prokleté místo a berou nohy na ramena. Odchází na jiná, při nejmenším vlídnější, místa. Jen pár starousedlíků zde setrvává a s těmi je to čím dál tím horší!

„Jak si Bože mohl dopustit, že je na Zemi takové místo?“ zeptal se vyčítavým hlasem anděl Bonifác. „I kdyby tam letěli, všichni andělé společně, nezdařilo by se jim nikdy takové hříšníky napravit!“ promluvil anděl vyčítavě. „Nejsi tak trochu drzý?“ rozzlobil se Bůh na anděla ještě více. Velmi ho jeho výtka rozlítala! I když věděl, že na jeho slovech, je veliký kus pravdy. Nechtělo se mu jeho nedostatečnou péči o lid na Zemi přiznat. Je přece Bůh, a ten nikdy nechybuje! Okamžitě vymyslel pro drzého anděla trest.

„Dobře mě poslouchej, troufalče!“ Díky Tvému opovážlivému chování si nesmíš celý měsíc zaspívat na nebeském kůru! A nyní mi zmizni z očí!“ Toto byl pro každého anděla vždy veliký trest. Zpěv na andělském kůru je jedna z mála příjemných věcí, která je andělům v krátkých chvílích volna dopřána. Anděl Bonifác byl celý zkroušený. Velice ho mrzelo, že se na něj jeho pán hněvá. Nemyslel to přeci špatně. Jen to zřejmě přehnal, se svou horlivostí! I ostatní andělé se velice podivovali, že se pán Bůh takto k jednomu z nich zachoval. Vždyť Pán Bůh je přece spravedlivý! Raději však mlčeli a dál se na nic nevyptávali. Tak, jako je ve vzduchu znát, když je před deštěm, tak i v tuto chvíli bylo zřejmé, že se musí něco stát. Bůh dlouho sledoval, co se děje na Zemi, a ustrnul. Pomyslel si, jak jsem jenom mohl být tak lehkomyšlný? Jak jsem mohl připustit, že je to na Zemi, tak hrozné?

Hořce litoval, že tak moc zanedbával obyčejné lidské životy. Nedokázal pochopit, jak je možné, že se lidé, k sobě chovají, tak bezcitně. Vždyť je přece stvořil k obrazu svému. Dal jim víru a modlitby, a ty by je měli před vším zlým chránit! Dlouho si lámal hlavu nad tím, jak by mohl to, co se právě děje na Zemi, zvrátit. Nakonec se rozhodl, že dá lidem, ještě chvíli času. A pokud se nenapraví, sešle na ně boží hněv v podobě, kterou si musí ještě pořádně promyslet. Náhle pocítil u srdce velikou tíseň a beznaděj. Z lítosti nad všudy přítomným zmarem se rozplakal. Plakal tak moc, až jeho slzy promáčely bílý obláček, co se právě vznášel pod jeho nohama. Malá slza z tohoto mráčku se uvolnila a skanula z nebe na Zem. Ve chvíli, kdy dopadla na zemský povrch, se proměnila v přenádherné děťátko. Běloučké jako sníh. V tuto dobu pracovala na svém poličku nedaleko obce Nouzov, vdova Magdaléna. Dobračka od kosti. Pracovitá, milá, srdce plné lásky a radosti ze života, a to i přesto, že záhy po svatbě ovdověla. Nejeden nápadník jí nabídl svoje srdce, ale ona je všechny odmítala. Naučila se žít sama, a takto jí to vyhovuje. Jediné, co její srdce trápí je vědomí, že nemá děti, po kterých velice touží. Nosívá vždy své havraní vlasy pečlivě sčesané do dlouhého copu, který jí dosahuje do půli zad. Pomněnkově modré oči a zoubky jako perličky. Ruce zhrublé od celodenní práce. Taková je Magdaléna. Celé dny se stará o své malé hospodářství a poličko, co jí zůstalo po rodičích. Sbírá byliny a pomáhá lidem léčit jejich nemoci. Ale ti místo vděku ji jen za čarodějnici považují. Ta dobračka jim to nemá za zlé, a dále jim trpělivě pomáhá, jak nejlépe umí.

Magdaléna náhle zaslechla pláč dítěte. Na chvíli si pomyslela, že se jí to jen zdá. Měla pocit, že tyto prapodivné představy způsobilo rozpálené polední sluníčko, které již hodnou chvíli páliło do jejich tmavých vlasů. Za pár okamžiků však opět zaslechla pláč dítěte ještě pronikavěji, nežli tomu bylo poprvé. Odhodila motyku a rozběhla se bez váhání jeho směrem. Běžela, jako by snad hořelo. Přiběhla až k běloskvoucí kapliče, která stála poblíž vesnice.

Ticho. Nic. Pláč již nebylo slyšet. Jen zpěv ptáků a poryv větru, který se proháněl po poli. Rozhlížela se bezradně kolem sebe. Setřela si pot z rozpáleného čela. Ten pronikavý pláč ji neustále vrtal hlavou. Rozhodla se, že se přeci jen rozhlédne po okolí. Napadlo ji, že se půjde podívat za kapličku. Když ji obešla, viděla k jejímu velkému překvapení na zemi ležet přenádherné děvčátko. Celé nahé, ani plenu nemělo. Na jeho drobounké ručce právě seděl překrásný motýl, kterého si děťátko se zájmem prohlíželo. Proto zřejmě přestalo na malou chvíli plakat. Magdaléna neváhala. Rychle dítě vzala do náručí a zavinula jej do šátku, který měla uvázaný kolem pasu. Rozhlédla se zvědavě kolem sebe, doufaje, že snad zahlédne matku toho nemluvnátka. Ale nikoho zde nebylo.

„Haló, je tady někdo?“ Toto zvolala ještě několikrát, ale nikdo jí neodpověděl. Nevěděla, co si má o tom všem myslet. Věděla však přesně, co musí udělat. Vzala to nemluvnátko a odnesla jej do své chaloupky. Roztopila pec, podojila kozu. Děvčátku oblékla šatičky a čepičku, co měla ve své výbavě a zavinula jej do krásné zavinovačky, co sama s láskou kdysi vyšívala pro své vlastní děti, kterých se bohužel nedočkala. Rychle pro dítě připravila kolébku ze starých dek a prostěradel, které zavěsila mezi dva staré trámy. Poté je do ní položila. To si spokojeně pobrukovalo, když ho Magdaléna pomaloučku kolébala. Sama Magdaléna nebyla nikdy v životě tak šťastná! Bála se, že se jí to jen zdá. Občas vyhlédla z okna, jestli si pro děvčátko někdo nepřichází, ale ve svém nitru si toužebně přála, aby si mohla to překrásné děťátko ponechat navždy. Už na první pohled si jej velmi zamilovala. Věděla, že tato její tajná touha není správná, ale nemohla se té dotěrné myšlenky zbavit! Vždyť přece vždy toužila po dítěti a nyní jedno překrásné děvčátko kolébá.

„Neplakej děťátko, neplakej. Maminka si pro Tebe dozajista přijde. Vždyť, kdo by Tě byl schopen opustit, holčičko drahá,“ chovala Magdaléna dítě ve svém náručí a nemohla se na něj vynadívát. Byla z toho všeho tak vzrušená, že nemohla samým štěstím usnout. Neustále

se s velkým zalíbením dívala na dítě, které spokojeně spinkalo v kolébce. Až něco po půlnoci jí víčka ztěžkla únavou a přemohl jí spravedlivý spánek. Bůh se z nebe po celou tu dobu díval na dítě a Magdalénu. Byl velmi zvědav, jak se žena zachová. Když spatřil dobrotu a lásku v Magdalénině srdci, byl velmi dojatý a zároveň zvědav, co se bude dít dál. Rozhodl se, že dá lidem ještě jednu šanci, pokud se Magdaléna o děťátko postará. Tak moc ho srdce Magdalenino obměkčilo. Přemýšlel, jak se ženě odvděčit, jak jí ulehčit její nelehký život. Ve chvíli, kdy spala, se rozhodl, že její ruce zalije nebeským zlatem na důkaz jeho vděčnosti. Aby každý člověk, který se s ní setká, hned na první pohled uviděl, že má tu čest s výjimečným člověkem a podle toho se k ní s náležitou úctou bude chovat. Bylo to dobře míněno, ale ne každý dobrý úmysl se vždy v dobré obrátí! Což Bůh sám zanedlouho zjistí!

Když se Magdaléna ráno probudila, cítila se zvláště. Kvapně vstala z postele. Měla v úmyslu přiložit do kamen, aby děťátku, až se probudí, nebyla zima. Ve chvíli, kdy se natahovala pro jedno z polen, pohlédla na své ruce a s hrůzou vykřikla: „Pane Bože, co to je?“ a přehořce se rozplakala. Bědovala a lomila rukama nad zlým osudem. „Co si já ubohá teď počnu? Bože, co tím zamýšlíš? Co tak hrozného jsem udělala? Je to trest za to, že jsem vzala to nebohé dítě a odnesla si jej domů?“ Nic, ticho. Nikdo jí neodpověděl. Bylo slyšet jen tichounek pobrukování spícího dítěte. Náhle skleněnou okenicí projel sluneční paprsek a skrze něj k Magdaléně promluvil sám Bůh: „Magdaléno, dobrá ženo, já Tě netrestám! To jest Tvá odměna za to, že si se ujala tohoto dítěte, které Ti bylo shůry dáno. Tvé ruce jsem zalil nebeským zlatem na znamení tvé dobroty a laskavosti, kterou teď každý zří, vždy, když na tebe pohlédne. To dítě není jen tak obyčejné. Toto děvčátko má zázračnou schopnost uzdravovat lidské duše i nemoci, protože bylo stvořeno skrze boží slzu, kterou jsem sám vyplakal nad lidskou zlobou a nenávisť. Pečuj o něj a vychovávej jej s láskou, jako jeho matka. Tak, jako se znenadání sluneční paprsek objevil, tak také rázem zmizel.

Magdaléna stála celá zkoprnělá a chvíli nevěděla, zda to byl jenom sen, nebo to byla skutečnost. Ale to už se ozval dětský pláč. Děvčátko chtělo jíst a tak měla Magdaléna ihned ruce plné práce. V době, kdy dítě spinkalo Magdaléna přemýšlela nad tím, jak dítě pojmenuje. Nakonec mu dala jméno Anička, protože toto jméno znamená milostná, milostiplná. Rozhodla se, že nikdy a nikomu neprozradí, jak se k ní dítě dostalo a už vůbec se nikdo nesmí dozvědět, že má zázračné schopnosti, o kterých ji Bůh pověděl. Když se lidé budou vyptávat, kde k tomu dítěti přišla, řekne, že jej našla někde u cesty v lese, když sbírala byliny. V této zlé době se velmi často stává, že rodiče opouští své děti, tak se tomu nebude nikdo podívat. „No, to bych měla dobře vymyšleno,“ mluvila si Magdaléna sama pro sebe. Pohlédla na své zlaté ruce a přemýšlela, jak je skrýt před zvědavými pohledy závistivců. „Musím si je něčím zakrýt!“ lamentovala. Vzpomněla si, že na dně staré truhlice má kousek jelení kůže. Z té si hbitě ušila rukavice a od toho dne je nosívala vždy, když nebyla ve své chaloupce, aby tak ukryla své zlaté ruce před zvědavými pohledy. Trpělivě snášela svůj úděl a doufala, že Bůh ví, co činí.

NOUZOV

Anička rostla jako z vody. Už z ní byla malá slečna. Tvář měla stále, jako andílek. Běloučkou pleť, velké modré oči a zlaté vlásky co byly kudrnaté jako vlna malých oveček. Překrásný úsměv a zoubky jako perličky. Magdaléně dělala jen samou radost. „Rozsvítila jsi můj život jako sluníčko, milá Aničko,“ vždy ji Magdaléna s oblibou říkala.

Anička ráda své mamince pomáhala při práci v chaloupce a na poli, nebo při sbírání bylin. Ty se pomaloučku učila poznávat. Magdalena ji trpělivě vysvětlovala, která bylina se kdy sbírá, a na kterou nemoc ji lze použít. Anička Magdaléně naslouchala a vše se snažila co nejrychleji naučit, aby byla své mamince co nejvíce ku pomoci. Magdaléna po celou tu dobu, co Anička vyrůstala, neprozradila, že má zázračnou schopnost uzdravovat. Doufala, že to tak pro ni bude lepší. Roky rychle utíkaly a Anička už byla ve věku, kdy by měla začít navštěvovat školu, kde by se měla naučit číst, psát a počítat. Magdaléna ji nejdříve nechtěla do školy pouštět, ale nakonec uznala, že bude pro ni přece jenom to lepší, když se začlení mezi ostatní děti. Anička o svých schopnostech neví, tak se přece nemůže nic stát. Lidé by se mohli začít vyptávat, proč tam nechodí, a mohlo by jim to být divné. Honily se Magdaléně v hlavě ustarané myšlenky, když přemýšlela o Aniččině budoucnosti. Zato Anička se nemohla dočkat dne, kdy půjde poprvé do školy stejně jako ostatní děti z vesnice. A to bylo rozhodující! A tak přišel ten slavný den a Anička se chystala na svou první samostatnou cestu do vesnice.

„Bud' hodná, a poslouchej pana učitele, Aničko. Nikde se netoulej a hned po vyučování jdi rovnou domů. Rozuměla jsi?“ ptala se Magdaléna důrazně Aničky. „Ano, rozuměla“ odvětila jí poslušně a při odchodu na ni ještě několikrát zamávala.

Celé dopoledne byla Magdaléna, jako na trní. Obávala se, zda vše proběhne v pořádku a nikdo nezjistí, co je Anička zač. Snažila se chmurné myšlenky zahánět prací, ale nemohla si pomoci, pořád na to musela myslet. Nakonec ji to nedalo a krátce před dvanáctou hodinou se rozhodla, že jí půjde naproti. Když přicházela k vesnici, uviděla, jak k ní běží Anička. V první chvíli si myslela, že je to z veliké radosti, a že se Anička dozajista velmi těší na to, až bude Magdaléně vyprávět, co první den ve škole prožila. Jak moc se však mýlila! Anička k ní přiběhla celá uříčená a vyděšená. Po tvářích jí stékaly slzy, jako hrachy.

„Co se ti stalo, dítě moje?“ vyptávala se vystrašená Magdaléna a přitom jí utírala uplakané tváře. „Maminko, maminečko moje! Křičeli na mě, že jsem čarodějnice, ať táhnu pryč!“ vyhrkla ze sebe vyděšená Anička. „Kdo na Tebe křičel?“ snažila se Magdaléna vyzvědět více. „No všichni, všichni!“ a znovu se Anička lítostivě rozplakala a víc už ze sebe nevypravila ani slovo. Anička probřečela celou cestu až domů. Magdaléna ji nechtěla dál rozrušovat, tak ji jen mlčky držela za ruku a hladila po vlasech, aby ji alespoň trochu uklidnila. Přesto byla velmi nervózní. Věděla, že musí od Aničky co nejrychleji vyzvědět, co tak hrozného se jí přihodilo. Co když se lidé ve vesnici dozvěděli, co je její Anička zač? Věděla však, že bude nejlepší počkat do chvíle, kdy se Anička sama rozhodne vše jí vypovědět. Pak si o všem v klidu společně promluví. Když dorazily domů, Magdaléna uvařila meduňkový čaj.

„Ten uklidňuje mysl,“ a podala hrníček vlažného čaje Aničce. Posadila se na postel vedle ní a řekla: „No a teď se napij a v klidu mi povyprávěj, co se dnes ve škole tak hrozného událo. Pokud Ti tam někdo ublížil, já si to s ním vyřídím! Ničeho se neboj, děvečko moje! Já Tě ochráním! Jsem přece tvoje máma“ a Aničku láskyplně objala.

Když se děvče uklidnilo, schoulená v Magdalénině náručí, zamumlalo: „Už tam nepůjdu, maminko! Řekni, že už tam nemusím“ a zoufalým pohledem se zadívalo na Magdalénu. Ta tušila, že je zle. Ještě chvíli s Aničkou mile promlouvala, až se od ní nakonec vše

dozvěděla. Když byla Anička ve škole, všichni ji pěkně uvítali. Děti i pan učitel. Vše probíhalo jako v každé obyčejné škole. Do chvíle než byla přestávka na svačinu. Dva spolužáci se začali přetahovat. Jeden nešťastně upadl a rozbil si hlavu o roh lavice. Tekla mu z ní krev. Anička mu pomáhala vstát. Pohládila jej po vlasech, protože jí ho bylo v tu chvíli velmi líto. Jakmile se však její ruka dotkla chlapcovi hlavy, rána byla ta tam. Chlapec byl naprosto zdrav! Namísto vděku se na ni všichni sesypali a začali jí nadávat do čarodějnic, ať prý táhne pryč. Křičeli na ni, že je proklatá a házeli po ní křídami a houbou, která ležela u tabule. Zkrátka vším, co měli právě po ruce. Tak dlouho než ji nadobro vyštvali ze školy až na ulici. Někteří chlapci se za ní rozběhli a házeli po ní kameny, ale na štěstí se žádnému z nich nepodařilo Aničku zasáhnout. Ta vyděšeně utíkala domů. Jakmile to Anička Magdaléně dovyprávěla, té bylo v tom okamžiku jasné, že je zle!

„Jakmile se to rozkřikne po vesnici, bude s námi amen!“ řekla Magdaléna. „Začni si balit věci. Budeme muset odejít někam, kde nás nikdo nezná!“ Anička ničemu nerozuměla, ale byla poslušná a balila si své věci, jak nejrychleji uměla. „Rychle, rychle pospěš si! Můžou tu být každou chvílí!“ snažila se Magdaléna popohnat Aničku. Její předtucha byla zcela správná! Zpovzdálí již byly slyšet lidské hlasy. Ty byly stále hlasitější a hlasitější. Nakonec bylo přichozím lidem rozumět, každé slovo.

Křičeli jeden přes druhého: „Upálíme je! Na hranici s nimi! Upálíme je, čarodějnice jedny!“ „Aničko, pospěš si! Musíme utéct! Jestli nás chytí, se zlou se potážeme!“ Obě byly vyděšené! Venku byla již tma a viděly jen blížící se pochodně. Vyběhly z domu. Běžely a běžely, jak nejrychleji uměly. Nevěděly, kde jsou, ani kam běží, ale bylo jim jasné, že musí zmizet. Náhle zaslechly, že za nimi vypustili psy. Jejich štěkot byl slyšet stále hlasitěji a hlasitěji.

„Utíkej, Aničko, utíkej!“ volala vyděšená Magdaléna. Běžely již velmi dlouho. Obě byly velmi vyčerpané. „Běž dál beze mě! Utíkej!“

vykřikla Magdaléna a postrkovala zadýchanou Aničku kupředu. „Já bez Tebe nikam nepůjdu, maminko! Zůstanu s Tebou, nikam nepůjdu!“ Anička byla vyděšená a třásla se hrůzou. Slzy se jí draly z očí. Nedokázala je zastavit. V rukou držela svou jedinou panenku, co ji Magdaléna ušila ze starých hadříků, doufaje, že jí snad ta droboučká panenka pomůže překonat tyto hrůzostrašné chvíle. Jako by snad mohla. „Je pozdě holčičko!“ Magdaléna se zhroutila k zemi a zoufalstvím se rozplakala. Anička se neustále rozhlížela kolem sebe. Za malou chvíli viděla, že jsou v pasti. Kruh zapálených loučí se stále přibližoval. Blíž a blíže! Až je obklopil zcela. Obě věděly, že je zle! Osoby, které je pronásledovaly a skrývaly se za mihotavými světýlky loučí, nebyly nikdo jiný než samotní obyvatelé Nouzova. Tito se rozhodli, že budou Magdalénu s Aničkou pranýřovat. Mnozí z nich však ani nevěděli, proč tu vlastně jsou, co činí. Jen se přidal i k zástupu a hnaly nocí ty dvě ubožačky jako divou zvěř. Starosta obce, vystoupil z davu a promluvil k Magdaléně. Ta pevně objímala svou milovanou Aničku, aby ji mohla co nejvíce ochránit, před rozlíceným davem.

„Magdaléno, vydej nám to dítě! Sic s tebou bude zle! Provinila ses tím, že jsi to nebohé děvče omámila mocí tvých temných čar a kouzel. Ale my to tak nenecháme! Právo je na naší straně! Ty budeš dle zákona souzena a Té ubohé dívce, snad bude ještě pomoci! Vydej nám to děvče dobrovolně, jinak si ji vezmeme, i kdybychom Ti měli ublížit. Buď rozumná!“ křičel na ni starosta a v očích mu byla vidět jen zloba a nenávisť. „Co jsem Vám udělala?“ křičela Magdaléna. Byla odhodlána, že Aničku nevydá za nic na světě! Starosta jí neodpověděl a pokynul svým nohsledům, aby Aničku vytrhli z jejího náručí násilím. To se davu přítomných velmi zalíbilo a jejich zlobu ještě podpořilo. Neustále pokřikovali: „Dej sem holku! Dej sem holku! Čarodějnice proklátá!“ Ve chvíli, kdy dva statní muži, vytrhávali Aničku z Magdalénina obětí, stáhla Anička Magdaléně nechtěně z rukou její rukavice. V tu chvíli všichni zkoprněli. Všude se rozprostřelo takové ticho, že byste mohli slyšet, jak na zem dopadá špendlík. Všichni jen

stáli a zírali. Jen a jen na Magdaléniny pozlacené ruce. V životě nic podobného neviděli! V tom někdo vykřikl: „Na hranici s ní, na hranici s ní! To je důkaz! Přičarovala si zlaté ruce! A ta malá je její pomocnicí. Upalte je obě!“ Tento krátký okamžik nepozornosti Anička využila, vytrhla se z rukou muže, který ji právě držel a co nejrychleji utíkala pryč. Magdaléna za ní ještě stihla zavolat: „Utíkej, Aničko, utíkej, holčičko moje milovaná!“

Anička běžela, jak nejrychleji dokázala. Jen na okamžik se ohlédla s nadějí, že snad ještě na okamžik zahlédne milovanou maminku. Při tom zaslechla, jak si dva neznámí muži mezi sebou povídají: „No však tu malou taky chytíme, daleko nám neuteče, čarodějnice, jedna!“ a pak se tomu společně zasmáli, jako by v životě neslyšeli nic zábavnějšího. Jak můžou být tak krutí? pomyslila si Anička. Po tvářích jí neustále stékaly potoky slz. Nevěděla kam, ani jak dlouho běží. Pomalu jí docházely síly. Tu si všimla, že již skoro svítá. Ptáčci začali prozpěvovat a husté křoviny lesů začaly prosvěcovat sluneční paprsky, jako světelné louče. Les již nebyl tak hustý a strašidelný jako tomu bylo v noci.

Šla, až přišla na místo, kde stálo jen pár pěkně vzrostlých zelených borovic. Rozhlédla se pořádně kolem sebe. Hle! Tu se před ní tyčila skála. Měla velmi zvláštní barvu připomínající odstín pleti. Nikdy před tím nic podobného neviděla. V úžasu šla podél ní se zatajeným dechem. Neodolala a jednou rukou se musela dotknout toho zvláštního skalního útvaru. Jeho povrch byl k jejímu překvapení nesmírně hladký a teplý. Jakoby hladila lidskou kůži. Přišla až na místo, kde spatřila vchod do útrobu skály. V první chvíli ji napadlo, že je to jen temné zákoutí, ale když do něj opatrně nahlédla, zjistila, že je to vchod do jeskyně. Napadlo ji, že by to mohl být dobrý úkryt. Po krátkém váhání vstoupila dovnitř. Už si potřebovala odpočinout. Byla velmi vyčerpaná. Oči se jí klížily únavou. V jeskyni bylo neobvyklé ticho a teploučko. Vše kolem bylo neuvěřitelně měkoučké, jako maminčina peřina. Anička se tomu v první chvíli velmi podívovala, ale netrvalo dlouho a únava ji

přemohla. Lehla si a po chvíli usnula tvrdým spánkem. Při tom v rukou neustále držela svou milovanou panenku, která ji pomohla svou přítomností přečkat tuto hrůzostrašnou noc.

Mezi tím začali obyvatelé Nouzova připravovat hranici pro Magdalénu. „Jen se dívej! Ty stará čarodějnice! Už Ti to chystáme! Dlouho čekat nebudeš, to se neboj!“ pokřikoval jeden přes druhého. Ta musela neustále myslet na Aničku, kdepak asi je a kde se toulá, holčička moje drahá, honilo se jí hlavou a velmi se rozplakala.

„Hele, podívejme se, už té staré čarodějnici došlo, co pro ni chystáme,“ pronesl jeden z rozlíceného davu a s radostí pomáhal připravovat hranici. Magdaléna je už nevnímala a v myšlenkách se obracela k Bohu s otázkou, co tím vším zamýšlí? Proč je k ní tak krutý? Za krátkou chvíli už přišli obyvatelé Nouzova pro vyděšenou Magdalénu. Neurvale ji popadli za ruce a přitáhli na hranici. Postavili ji k dřevěnému sloupu na vrcholku hranice a přivázali ji k němu lýkovým provazem.

„Už to zapal, starosto! Nebudeme tu strašit do rána!“ pokřikoval jeden přes druhého. Starosta přistoupil k hranici a bez váhání ji zapálil. Jeho výraz ve tváři jasně naznačoval, že z toho má obrovskou radost. Domníval se, že tímto rozhodným činem stoupne ve vážnost, u místních obyvatel, kteří si budou cenit toho, jak rázně rozhodl o Magdalénině osudu. Cítil se v té chvíli, jako pán celého světa! Díval se na zapálenou hranici a usmíval se, jako by právě dostal truhlici zlatáků. Plameny začaly šlehat do všech stran. Přibližovaly se víc a víc k vyděšené Magdaléně. Štiplavý kouř ji bránil se nadechnout. V tu chvíli se Bůh už dál na tu hrůzu nedokázal dívat a jedním dechem sfoukl zapálenou hranici, která by už za malou chvíli Magdalénu zcela pohltila. Vyděšené Magdaléně se podlomila kolena a hrůzou v tom okamžiku omdlela. Pán Bůh, ji svou mocnou rukou, opatrně vytáhl z doutnající hranice. Rozhodl se, že ji přenese co nejdále od tohoto proklatého místa. Někam, kde ji nikdo nebude moci již nikdy ublížit. Lidé, kteří stáli v tu chvíli

okolo hranice, začali vyděšeně křičet a rozeběhli se směrem k Nouzovu. Věřili, že zde naleznou úkryt před temnými čarami. Domnívali se, že to vše způsobil snad samotný Ďábel, který si přišel pro svou služebnici. Bůh se velmi rozhněval. Pohár jeho trpělivosti, právě přetekl.

Rozhodl se, že promluví k těmto nelítostným lidem, ještě před tím, než vykoná trest, pro který se právě v této chvíli rozhodl: „Poslouchejte, promlouvá k Vám samotný Bůh! Za Vaši krutost a nestoudnost Vás potrestám! Vše na tomto místě zmizí ze zemského povrchu, včetně Vás! Na znamení mého hněvu. Již nikdy na tomto místě nevyroste ani stéblo trávy, aby každý, kdo půjde kolem, uviděl, jak kruté a nelidské bytosti zde žily!“ Jakmile pronesl svá slova, udeřil svou mocnou pěstí do místa, kde stála vesnice Nouzov. Všichni obyvatelé, domy, hospodářství i zvířata, zkrátka vše, co zde bylo, se v té chvíli proměnilo na prach. Zůstala zde jen holá planina bez života.

NOVÍ PŘÁTELÉ

Bylo již téměř poledne, když se Anička probouzela z velmi osvěžujícího spánku. Už dlouho se tak dobře nevyspala. Není se také čemu divit, vždyť minulá noc pro ni byla velmi vyčerpávající. Klidný spánek jí velmi pomohl. Při pohledu na svou hadrovou panenku ji náhle bleskla v hlavě myšlenka.

„Vždyť já jsem Ti nedala nikdy žádné jméno,“ promluvila k ní Anička a přemýšlela, jaké jméno by jí nejvíce slušelo. Vždyť tato hadrová panenka, byla jedinou věcí, která ji v tuto chvíli spojovala s její milovanou maminkou. Ještě chvíli dumala nad novým jménem a poté se rozhodla: „Dám ti jméno Hadřinka. To proto, že Tě maminka ušila ze zbytků starých látek, co jí zůstaly v truhlici,“ řekla Anička a pohlédla panenku po slaměných vlasech.

Anička byla stále ze včerejších událostí velmi rozrušená. Proto si vůbec nevšimla, že ta droboučká panenka, co svírá ve svém náručí, se právě trochu pousmála. Měla velký hlad a žízeň. „Musím pokračovat ve své cestě,“ povzdychla si. Stále byla ještě trochu vystrašená a zesláblá. Věděla však, že zde nemůže zůstat a musí pokračovat dál. Byla si vědoma toho, že kdyby se pokusila vrátit na místo, ze kterého včera uprchla, mohli by ji chytit a mamince by tak nemohla pomoci. Rozhlížela se bezradně kolem sebe. Chtěla si jeskyni pořádně prohlédnout. Byla velmi zvědavá, kde vlastně strávila dnešní noc. Toto místo bylo velmi zvláštní svým všude přítomným teplem a neuvěřitelně měkkým a hebkým povrchem. Stěny měly světle růžovou barvu a chodba, ve které přenocovala, pokračovala dál do útrob jeskyně. Anička procházela těmito místy v poklidu. Cítila se zde dobře a v bezpečí. Cesta jí pěkně utíkala. Netrvalo dlouho a ocitla se u východu z jeskyně. Když z ní vystoupila, zjistila, že přišla na rozlehlou louku. Slunce již bylo vysoko nad obzorem a nebe se chlubilo